

## POSTANOWIENIE

27 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 27 lutego 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w Zielonej Górze

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej D. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 9 lutego 2024 r., VI Ca 126/23,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. zasądza od D. O. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej 2700 (dwa tysiące siedemset złotych) zł kosztów postępowania kasacyjnego kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu;**

**3. przyznaje adw. S.B. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Zielonej Górze 3321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

(G.G.)

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 listopada 2022 r., I C 328/21, Sąd Rejonowy w Zielonej Górze zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w Z. na rzecz powodowego osadzonego 5000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach niegodnych i naruszających intymność osadzonego i oddalił powództwo w pozostałej części.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Okręgowy w Zielonej Górze na skutek apelacji Skarbu Państwa zmienił wyrok Sądu pierwszej i oddalił powództwo oraz oddalił apelację osadzonego.

Sąd drugiej instancji ustalił, że osadzony podczas odbywania kary pozbawienia wolności w areszcie śledczym nie przebywał w warunkach przeludnienia. Osadzony złożył do Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w P. skargę na stan techniczno-sanitarny, brak oddzielonych urządzeń prysznicowych dla siebie, pleśń, zacieki w łaźni, a także złe warunki w celi. Rozmiary celi i stolika uniemożliwiały spożywanie posiłku przez dwie osoby na raz, podczas serwowania posiłków jedna osoba mogła jeść przy stole, a druga na łóżku lub musiała czekać. Z uwagi na orzeczenie o stopniu niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym skarżył się, że łaźnia nie jest przystosowana do korzystania przez osoby z takim orzeczeniem. Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej nie uwzględnił skargi.

Osadzony swoje zastrzeżenia, co do złego stanu sanitarno-technicznego, zaniedbań oraz braku bieżącego usuwania usterek w pomieszczeniach AŚ w Z. zgłosił do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Z., który uznał te zarzuty za niezasadne.

Sąd Okręgowy uznał, że warunki odbywania kary pozbawienia wolności przez osadzonego nie uwłaczały jego godności. Miejsce pod prysznicem pozwalało na swobodne wzięcie kąpieli i nie naruszało intymności osadzonego. Osadzony również nie mógł być podglądany przez innych osadzonych, gdyż jest to obiekt

zamknięty, gdzie osadzeni nie mogą poruszać się samodzielnie. Przemieszczanie odbywa się w obecności funkcjonariusza, a dostęp do korytarzy jest wykluczony poza sprzątaniem. Osadzeni nie mogą zaglądać przez wizjer, więc nie wiedzą, co widać przez wizjer.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania osadzony powołał się na jej oczywistą zasadność ze względu na błędne przyjęcie, że:

1) Areszt Śledczy nie odpowiada za nieprawidłowe korzystanie z łaźni przez innych osadzonych, wbrew art. 104 i 116 k.k.w.;

2) brak możliwości zjedzenia każdego posiłku przy stole nie narusza godności osadzonego, wbrew art. 109 k.k.w.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej musi być powiązany z przynajmniej jednym zarzutem kasacyjnym, gdyż w przeciwnym przypadku mogłoby nastąpić przyjęcie skargi do rozpoznania, chociaż żaden z zarzutów nie jest zasadny (tj. gdy orzeczenie sądu drugiej instancji jest wadliwe w świetle wniosku o przyjęcie skargi, lecz zarzuty kasacyjne dotyczą innych zagadnień i nie są zasadne).

Skarżący nie powiązał wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z zarzutami kasacyjnymi, a są nimi zarzuty naruszenia prawa materialnego:

1) art. 24 w zw. z art. 448 § 1 k.c. przez przyjęcie, że godność i cześć powoda nie zostały naruszone przez niewłaściwe warunki w łaźni oraz stół w celi dwuosobowej zbyt mały jednoczesnego spożywania przy nim posiłku przez dwie osoby;

2) art. 417 § 1 k.c. przez przyjęcie, że okoliczności wskazane w pkt 1 nie uzasadniają zastosowania art. 417 § 1 k.c.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi powtarza swoje stanowisko co do niezapewnienia mu należytych warunków w łaźni oraz zbyt małego stołu w celi dwuosobowej, lecz nie wyjaśnia, dlaczego ocena prawna Sądu odwoławczego jest

oczywiście niezasadna. Osadzony podnosi naruszenia przepisów Kodeksu karnego wykonawczego, lecz w przypadku dochodzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych (art. 24 w zw. z art. 448 § 1 k.c.) należy wykazać naruszenie dobra osobistego, a nie przepisów K.k.w. Natomiast art. 417 § 1 k.c. stosuje się tylko w przypadku wyrządzenia przy wykonywaniu władzy publicznej szkody majątkowej, uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Powództwo dotyczyło okresu od 12 stycznia 2021 r. do 20 marca 2021 r., czyli niewiele ponad dwóch miesięcy, co również ma wpływ na ocenę, czy warunki odbywania kary naruszyły dobra osobiste osadzonego. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 30 listopada 2022 r., I CSK 3720/22, stwierdził, że „ocena tego czy warunki wykonywania kary pozbawienia wolności naruszają godność człowieka, wymaga rozważenia wszystkich parametrów decydujących o stopniu ich uciążliwości, w tym czasu przebywania w określonych warunkach z perspektywy minimalnych potrzeb każdego człowieka, określonych przez odniesienie do przyjętych standardów odbywania kary pozbawienia wolności. Nie można jednak ustalić *in abstracto* stałych i sztywnych granic ochrony dóbr osobistych osób odbywających karę pozbawienia wolności na skutek niezapewnienia wymaganych prawem warunków odbywania kary pozbawienia wolności. Sąd w każdym konkretnym wypadku będzie ustalał zakres tej ochrony”.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 99 k.p.c. pozwanemu przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W sprawie należało również zastosować przepisy rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Dariusz Pawłyszcz

(G.G.)

[a.ł]